

HỘI THÁNH TIN LÀNH VIỆT NAM
TẠI THỤY SĨ

60
5&6
2017

Nhớ dạy con cho **ĐỨC CHÚA TRỜI**

Con cái là **MÓN QUÀ CHÚA BAN**;
trẻ thơ là phần thưởng của lòng mẹ.

Thi Thiên 127:3

<u>Bài viết – Suy Gẫm:</u>	Trang
Đòi Người Mong Mạnh Ngăn Ngủ	3
Nuôi dạy con cho Đức Chúa Trời	6
Đứa trẻ lớn chậm	9
Biết ơn Mẹ	14
Hy sinh cho con	19
Ba Tôi	21
Bí quyết thành công của Ê-xơ-tê	28
Đừng bao giờ trở nên giống...	33
Thư tình gửi chồng nơi miền thiên quốc	38

Sinh Hoat Hội Thánh:

Ảnh Bìa – Kim Nguyệt	1
Hình ảnh sinh hoạt Hội Thánh	25
Vườn Thiểu Nhi – Thanh Ngân	41
Đố Kinh Thánh	42
Thông báo – Liên lạc	43

Ứng hộ báo Sức Mới xin gửi vào

- Số tài khoản (compte Postal): 17-391352-2 Võ Ngọc Thủy Thương
- Và ghi rõ : BÁO SỨC MỚI.

Xin chân thành cảm ơn quý vị đã quan tâm và góp phần trong công việc Chúa với chúng tôi!

Ban Biên Tập : Hình Như Bích Hạnh, Lê Kim Nguyệt, Lưu Thị Thu Phương,
Vân Đào Thanh Ngân, Nguyễn Thị Liên, Võ Ngọc Thủy Thương.

Cố vấn: MS. quản nhiệm Ngô Bá Tạo.

ĐỜI NGƯỜI MONG MANH NGẮN NGỦI

Có người bảo rằng, "Điều chắc chắn duy nhất về đời sống là cái chết."

Oscar Wilde từng nói, "Ngày nay người ta có thể tránh được mọi sự trừ cái chết!"

Ai đó cũng đã từng nói: "Sự chết là một trò chơi lớn mà tất cả mọi người đều phải tham gia".

Gióp thì nói: Sự chết "là nơi hò hẹn của các người sống". (Gióp 30:23)

Đavít nói: Sự chết là "con đường chung của cả thế gian". (I Các Vua 2:2)

Tác giả Thi Thiên viết: "Ai là người sống mà sẽ chẳng thấy sự chết?" (Thi-thiên 89:48).

Sinh ra trên đời, tất cả chúng ta đều biết mình sẽ đi con đường chung của cả thế gian, sẽ đi đến chốn cuối cùng của những người sống, chẳng có ai tránh khỏi sự chết. Vì đó là định luật bất di dịch của Đức Chúa Trời đã định cho tất cả mọi người. Nhưng điều khiến chúng ta trăn trở là chúng ta không biết đời mình dài ngắn bao nhiêu, không biết chuyến tàu sinh tử của cuộc đời mình sẽ dừng lại ở ga nào trong hành trình thời gian.

Có những trường hợp đã khiến cho người thân, bạn bè, đồng lao hết sức hụt hẫng, ngỡ ngàng vì không ai ngờ được rằng người đó phải chấm dứt cuộc đời quá sớm đang khi tuổi đời còn rất trẻ, sức sống tràn trề, biết bao nhiêu ước mơ, hoài bão chưa thực hiện xong. Nhưng đó chính là sự mong manh, ngắn ngủi của đời người, chẳng ai có thể biết trước được đời người dài ngắn thế nào, dù đó là cuộc đời của chính mình.

Gia-cơ 4:14 "Ngày mai sẽ ra thế nào, anh em chẳng biết! Vì sự sống của anh em là chi? Chẳng qua như hơi nước, hiện ra một lát rồi lại tan ngay."

Adoniram Judson đã từng nói: "Tôi không mệt mỏi vì công việc, cũng không chán trần gian; tuy nhiên khi Chúa Cứu Thế gọi tôi về, tôi sẽ đi với niềm vui của cậu bé tan học về nhà."

Nhà truyền đạo trứ danh Dwight L. Moody nói trong giờ lâm chung: "Đây là chiến thắng của tôi; đây là ngày đăng quang! Ngày vinh hiển!"

Dẫu biết cái chết đối với người tin Chúa là cánh cửa mở ra đưa chúng ta vào nhà đời đời trên trời, nhưng bao nhiêu người sẽ thật sự vui mừng hoan hỉ đối diện với cái chết của chính mình như cậu bé tan học trở về nhà? Bao nhiêu người sẽ thốt lên những lời vui mừng như D. Moody "Đây là ngày đăng quang! Ngày vinh hiển". Hay như tinh thần chiến thắng của Phaolô khi nói về cái chết của mình rằng: "Ta đã đánh trận tốt lành, đã xong sự chạy, đã giữ được đức tin..." (II Timôthê 4:6-8)

Vì vậy, để có thể vui mừng gặp Chúa bất cứ lúc nào thì chúng ta nên biết phải sống như thế nào. Mỗi sớm mai Chúa còn cho chúng ta thức dậy. Hãy cảm tạ Chúa, hãy nắm bắt cơ hội của ngày hôm đó để sống cho Chúa, đem hết

những ta-lâng Chúa giao cho để làm lợi cho Chúa những ta-lâng khác. Vì không biết đến ngày mai chúng ta có còn cơ hội bước xuống khỏi chiếc giường quen thuộc của mình, để ngắm nhìn ánh mặt trời rực rỡ của một ngày mới hay không.

Người ta nói rằng có ba thứ trên đời khi qua rồi sẽ không lấy lại được đó là thời gian, lời nói, và cơ hội. Trong thần thoại Hy Lạp, Caerus (Kairos) là một vị thần cơ hội. Thần Caerus có một chòm tóc dài trước trán, phía sau đầu thì hói. Nếu bạn muốn nắm lấy cơ hội thì chỉ nắm khi ông ta đang đi đến gần bạn. Khi thần Caerus đã đi qua rồi bạn không còn nắm cơ hội được nữa. Vì phía sau không có tóc để mà nắm.

Chúa Jêsus phán: “Trong khi còn ban ngày, ta phải làm trọn những việc của Đấng đã sai ta đến; tối lại, thì không ai làm việc được.” (Giăng 9:4) “Ban ngày”: còn thời gian, còn cơ hội... phải tận dụng ban ngày để làm việc. “Tối lại”: thời gian chấm dứt, cơ hội qua đi, điều kiện không còn nữa... có muốn làm việc thì cũng không thể làm được.

Vì vậy, đang khi còn “ban ngày” trong cuộc đời mình, hãy nghĩ đến Chúa, hãy sống cho Chúa, hãy dấn thân hầu việc Chúa... Đừng đợi đến lúc cuộc đời “tối lại”, khi điều kiện không còn, sức tàn lực kiệt, hơi thở tắt đi, cơ hội khép lại mới bắt đầu nghĩ đến sự hầu việc Chúa thì đã muộn rồi. Đừng đợi đến một lúc nào đó phải thốt lên những lời hàm chứa sự hối tiếc: “Giá như...”, “phải chi...”, “ước gì...”... Lúc đó đã muộn màng...

Benjamin Franklin đã nói: “Đừng bao giờ để đến ngày mai những việc bạn có thể làm ngày hôm nay.”

MS Dương Hữu Thắng
16/3/2017

NUÔI DẠY CON CHO

ĐỨC CHÚA TRỜI

Là những bà mẹ Cơ Đốc, chúng ta biết “*con cái là cơ nghiệp bởi Đức Giê-hô-va mà ra; bông trái của tử cung là phần thưởng.*” (Thi Thiên 127:3) Con cái chính là những tài sản quý giá mà mỗi gia đình có được nhưng nhiều khi chúng ta quên điều đó. Và khi Chúa giao cho chúng ta một cơ nghiệp thì Chúa muốn chúng ta trân quý giữ gìn và có trách nhiệm chăm sóc. Vì thế, việc nuôi dạy con cái theo đường lối và mục đích của Chúa vừa là trách nhiệm mà cũng là đặc ân cho mỗi cha mẹ.

Đức Chúa Trời hoàn toàn đặt trách nhiệm nuôi dạy con cái trên cha mẹ như là những người đại diện có thẩm quyền để bày tỏ tiêu chuẩn của Chúa cho con cái mình. Tuy nhiên, Chúa không hề giao trách nhiệm này cho cha mẹ và bỏ mặc họ, nhưng Chúa ban cho Đức Thánh Linh cùng đồng hành và Lời của Ngài là kim chỉ nam để cha mẹ làm theo.

Con cái chúng ta đang sống trong một xã hội đầy tội lỗi và suy đồi, thiếu mất những tiêu chuẩn đạo đức và lòng tin kính Chúa. Là cha mẹ Cơ Đốc, chúng ta phải nuôi dạy con dựa trên tiêu chuẩn Thánh Kinh và giúp chúng nhận biết Cứu Chúa Giê-xu làm chủ đời sống.

Ngày nay, nhiều cha mẹ bận rộn lo kiếm tiền để chu cấp mọi nhu cầu vật chất cho con mà quên dành thời gian gần gũi và dạy dỗ con mình Lời

Chúa, hướng dẫn chúng có đời sống tin kính, yêu mến và tin cậy Chúa. Lời Chúa nhắc nhở chúng ta “*Hãy dạy cho trẻ thơ con đường nó phải theo; dầu khi nó trở về già, cũng không hề lìa khỏi đó.*” (Châm ngôn 22:6). Vậy làm sao để chúng ta “dạy” con cái mình “con đường” mà chúng phải theo đúng với ý muốn Chúa?

Trước tiên, cha mẹ phải sống bày tỏ đức tin trong nếp sống hàng ngày như là một gương mẫu để con cái nhìn thấy và noi theo. Cha mẹ phải trung tín trong sự cầu nguyện, học Kinh Thánh, nhóm lại, ca ngợi Chúa, thông công, dâng hiến, giúp đỡ người khác... Rồi khi đối diện với bất kỳ hoàn cảnh khó khăn nào, cha mẹ phải tin cậy Chúa để khi con có gặp rắc rối, cha mẹ hướng con biết cầu nguyện và nhờ cậy Chúa. Cha mẹ phải biết dùng Lời Chúa để động viên con. Gia đình chính là trường học có ảnh hưởng lớn nhất trên con cái và cha mẹ là những người thầy mà con cái tin tưởng nhất.

Trong Phục Truyền 6:6-9, Lời Chúa dạy chúng ta phải “*ghi lòng tạc dạ*” điều răn của Chúa để “*ân cần dạy dỗ*” con cái mình mọi lúc, mọi nơi và bằng mọi cách có thể. Chúng ta có thể in những câu Kinh Thánh có sự dạy dỗ dán trong phòng hay xung quanh giường con để nhắc nhở chúng.

Tiếp theo, cha mẹ phải có kỷ luật trong việc nuôi dạy con chứ không chiều theo điều chúng muốn. Sứ đồ Phao-lô khuyên “*hãy nuôi nấng chúng trong kỷ luật và sự khuyên dạy của Chúa.*” (Ê-phê-sô 6:4). Cha mẹ phải khẳng định cho con cái biết là mình yêu thương chúng dù chúng có như thế nào, nhưng điều đó đồng nghĩa với việc cha mẹ phải hướng con cái có đời sống kỷ luật. Khi con cái làm sai, cha mẹ phải kỷ luật nhưng trong tình yêu thương. (Nhiều lần con mình không vâng lời, mình đã la rầy lớn tiếng, thậm chí đánh đòn nhưng sau đó, lúc nào mình cũng giải thích cho con hiểu vì sao mình làm thế và cùng cầu nguyện với con, xin Chúa giúp mẹ bình tĩnh hơn, giúp con biết vâng lời hơn.) Khi con cái muốn cái gì, cha mẹ phải cân nhắc trước khi quyết định cho hay không và giải thích rõ lý do nếu không đồng ý. (Mình dùng “thẻ bé ngoan” để khích lệ con khi làm đúng, biết giúp đỡ bố mẹ và con có trách nhiệm tự giữ thẻ để đổi lấy những món đồ chơi

con thích. Khi con làm sai, một trong những cách mình kỷ luật con là lấy lại thẻ để con biết: khi phạm lỗi thì sẽ bị phạt.)

Cuối cùng, một trong những trách nhiệm quan trọng nhất trong việc nuôi dạy con cho Chúa là giúp con nhận biết Chúa Cứu Thế Giê-xu để tiếp nhận Ngài làm Chúa và chủ đời sống con.

Cha mẹ không thể giao trách nhiệm này cho các cô dạy Trường Chúa Nhật hay Ông bà Mục sư nhưng chính cha mẹ là người hướng dẫn con mình đến với Chúa ngay từ những năm tháng đầu đời của con. Khi trò chuyện với con, cha mẹ nên nhắc con nhớ chính Chúa là Đấng dựng nên con, Chúa yêu thương con, chịu chết vì con và luôn muốn con tin cậy Ngài, dạy con có ý thức điều nào làm Chúa vui và cha mẹ cũng vui, giúp con có niềm hy vọng vào sự sống đời đời nơi thiên đàng. Qua đó, nhắc con biết chia sẻ niềm tin của mình cho bạn bè. Khi con có ý thức được những điều này thì chúng sẽ lớn lên trong nếp sống kính sợ Chúa và mong ước làm theo Lời Ngài.

Làm cha mẹ, ai cũng ao ước nuôi dạy con mình trở thành những người tốt, sống hữu ích và là niềm tự hào cho gia đình. Nhưng là cha mẹ Cơ Đốc thì chúng ta còn có ước muốn cao hơn, không chỉ chúng ta nuôi dạy con cho chính mình nhưng *nuôi dạy con cho Đức Chúa Trời và chúng ta chịu trách nhiệm về con cái mình trước mặt Chúa*. Cầu xin Chúa giúp bạn ý thức được điều này và nhờ cậy Chúa mỗi ngày để có thể NUÔI và DẠY con lớn lên trong đường lối Chúa, giúp con nhận biết mục đích Chúa dành cho cuộc đời mình để con sẽ trở thành những người hữu ích cho Chúa sau này.

MS Thiên Lan

ĐỨA TRẺ LỚN CHẬM

Danh chỉ mới năm tuổi và sắp sửa đi lớp mẫu giáo. Nó chỉ là một thằng nhóc bé tí, còn nũng nịu bên mẹ, còn vòi vĩnh lắm điều. So với đám bạn cùng tuổi trong cái vườn trẻ này Danh ăn nói còn giống “em bé” lắm, tay chân thì vụng về, chưa được ăn khớp nhiều với nhau. Một ngày Danh khóc tới ba hay bốn lần lận; cái đám bạn trong lớp thấy Danh còn “baby” quá nên cũng thường ưa lợi dụng nó lắm. Tuy vậy, một nhà tâm lý học chuyên về con nít hay một bác sĩ nhi đồng cũng sẽ chứng nhận là Danh chẳng hề bệnh tật gì, mà cũng chẳng mắc phải hội chứng “khor” nữa; nó chỉ tiến triển hơi chậm hơn một chút trong cái thời khóa biểu tâm sinh lý khi so với đại đa số những đứa bé cùng tuổi khác.

Hình ảnh minh họa
(không phải nhân vật thật)

Dẫu vậy, thì cái ngày sinh nhật lên năm tuổi của Danh đã đến, mà ai ai cũng biết rằng, hễ đứa nào khi lên năm tuổi là phải đi học mẫu giáo thôi. Danh cũng mong đợi được đi học mẫu giáo, nhưng trong lòng thì cũng hơi lo lo về cái thử thách mới mẻ này. Nó biết mẹ nó lo lắng không biết nó học hành ra sao trong lớp mẫu giáo, mặc dầu nó chẳng hiểu tại sao mẹ phải lo như vậy. Còn ba nó có dặn dò với nó rằng, nếu nó không học hành cho đàng hoàng, thì cuộc đời nó chỉ là một sự thất bại.

Với cái đầu óc non nớt, Danh không biết chắc thất bại là cái gì, nhưng nó cũng không muốn trở nên cái thất bại mà ba nó đã nói. Ba mẹ nó mong đợi nó làm một cái gì đó thật giỏi giang và nó cũng hy vọng là không làm ba mẹ phải thất vọng. Chị của nó là Thảo đang học lớp hai và chị học cũng giỏi lắm. Chị Thảo đã đọc và viết được rồi; chị còn thuộc hết tên của bảy ngày trong tuần. Danh ước mong nó cũng sớm biết đọc, biết viết và nhớ hết tên các ngày trong tuần giống như chị Thảo.

Cái lớp học mẫu giáo sao trở nên yên bình đối với Danh. Nó cỡi xe đạp ba bánh, rồi chơi kéo xe, rồi tháo gỡ cái đồng hồ đồ chơi với những con số thật to trên mặt. Nó thích chơi một mình thật lâu, nhưng với điều kiện là cô giáo Lan ở lẫn quần đâu đó bên cạnh. Đối với cô giáo Lan, thật chẳng chối cãi vào đâu được, là Danh chưa kịp lớn và chưa sẵn sàng để lên lớp một. Cô đã nói với ba mẹ Danh về

nói với ba mẹ Danh về chuyện này, cũng như đề nghị hoãn cho Danh một năm, để nó ở lại mẫu giáo thêm một năm nữa.

Khi nghe lời đề nghị này, ba của Danh đã tỏ ý bất bình:

- Học rớt mẫu giáo hả? Làm sao một học sinh có thể học rớt mẫu giáo được? Làm sao trên đời này có ai mà học rớt lớp mẫu giáo?

Cô Lan cố gắng giải thích cho ba Danh hiểu là nó không hề học rớt lớp mẫu giáo. Nó chỉ cần thêm một năm nữa để đủ phát triển, để sẵn sàng lên lớp một, có vậy thôi. Tuy vậy, lời đề nghị của cô Lan đã khiến ba Danh nổi cơn thịnh nộ:

- Nó đã sáu tuổi đầu rồi, còn gì nữa. Nó phải học đọc và học viết ngay bây giờ. Đến tuổi này mà còn kéo xe vòng vòng dọc đất dọc cát lấm lem thì có ích lợi gì chứ? Cho nó lên lớp một đi!

Cô Lan và cô hiệu trưởng trường mẫu giáo đành phải miễn cưỡng làm theo lời ba Danh. Tháng chín sau đó, Danh kẹp cái túi đồ ăn có in hình con chuột Mickey và bước những bước chập chững đi học lớp một. Ngay từ buổi học đầu tiên, Danh đã gặp trở ngại trong việc học và chuyện đọc chữ là trở ngại lớn nhất của nó. Khi cô giáo lớp một, cô Hồng, bắt đầu dạy các chữ cái cho lớp, thì Danh chợt nhận ra rằng, đại đa số các bạn đều đã học

và biết trước hết rồi. Danh phải học đuổi một chút thì cũng được thôi. Thế nhưng liền sau đó, cô Hồng cho lớp học tới những điều mới khác. Cô muốn dạy các em ghép hai chữ cái lại với nhau, một phụ âm, một nguyên âm, rồi học cách phát âm chúng ra sao. Ngay lập tức, Danh lại bị bỏ rơi, đề càng ngày càng bị các bạn bỏ xa ở phía sau.

Chẳng bao lâu sau đó, cả lớp đã bắt đầu đọc những câu chuyện ngắn với những tình tiết thật hấp dẫn. Có vài đứa trong lớp đã đọc lâu lâu, ấy vậy mà Danh vẫn còn mày mò với các mẫu tự ABC. Cô Hồng chia lớp làm ba nhóm đọc truyện, dựa theo khả năng của các học sinh. Để che đậy sự phân biệt là nhóm này đọc chậm hơn nhóm kia, cô đã khéo léo ngụy trang cho mỗi nhóm với những tên khác nhau, như là nhóm “con cọp”, nhóm “con sư tử” và nhóm “con hưu cao cổ”. Mặc dầu cô đã làm với dụng ý tốt, nhưng sự sắp xếp của cô không đánh lừa được ai. Chỉ cần vài tích tắc là đám học sinh lớp một nhận ra ngay là nhóm “con hưu cao cổ” là nhóm tệ hại nhất. Danh bắt đầu lo lắng vì nó không tiến bộ được chút nào, và cái cảm tưởng day dứt này cứ giày vò luôn trong tâm trí nó. Nó thắc mắc không biết cái gì trục trặc với bản thân nó.

Trong buổi họp giữa thầy cô và phụ huynh trong tháng mười, cô Hồng đã kể cho ba mẹ Danh về những khó khăn của nó trong lớp học. Cô kể về sự non nớt của Danh, rằng Danh thiếu khả năng để tập trung, không thể ngồi lâu được trong lớp. Danh thường ra khỏi chỗ ngồi trong suốt thời gian trong lớp.

Sau khi nghe cô Hồng thuật lại, ba Danh liền “phản pháo”:

- Thật là nhảm nhí! Cái mà con nít cần là phải rèn tập thường xuyên hơn nữa.

Ông khăng khăng bắt Danh phải mang sách vở bài làm về nhà, để ba và con ngồi lại với nhau, mà học thêm ở nhà. Nhưng bất cứ điều gì Danh làm đều khiến ông phát cáu lên. Cái đầu óc trẻ con của Danh cứ đi thơ thẩn ở đâu đó, khiến nó vội quên những gì mà ba nó dạy dỗ nó chỉ vài phút trước

đó. Khi mà nổi bực tức của ba Danh đã dồn ứ lên, thì khả năng thu thập của Danh cũng chậm hẳn lại. Đến một lúc, khi đã hết chịu đựng được hơn nữa, ba Danh đã đập mạnh tay xuống bàn và gằn giọng:

- Con có tập trung đầu óc con lại được không! Đến lúc con phải chấm dứt tình trạng NGU NGỐC của con, biết chưa!

Danh không bao giờ quên những lời đánh giá nhọn như dao xuất phát từ miệng ba nó.

Sau những ngày đầu của lớp một, với bao cố gắng mà không có hiệu quả, Danh đã không còn màng gì đến chuyện học hành nữa. Ngồi trong lớp mà nó cứ nhìn ra ngoài cửa sổ. Nó lấy bút chì vẽ nguệch ngoạc trên giấy. Nó huýt gió rồi ngồi chơi nhõn nhờ một mình. Vì Danh không đọc được, mà cũng chẳng đánh vần được, hay cũng không viết được, nên nó chẳng giao thiệp hay làm bạn với đứa nào trong lớp. Nó chẳng tham dự trong lớp học, cảm thấy chán ngắc, mà cũng chẳng màng đến chuyện gì xảy ra chung quanh. Nó cảm thấy mình thật kỳ cục, thật chẳng giống ai hết.

Có lần, cô giáo gọi:

- Trò Danh, đứng dậy và đọc đoạn kế tiếp.

Danh đứng dậy, không ngừng chuyển thân mình từ trái qua phải, trong khi cố gắng trong vô vọng, không biết phải đọc cái chữ đầu tiên ra sao. Đám con gái cười khúc khích, rồi Danh nghe một đứa con trai nói: “Đúng là đồ ngu!”. Sự khó khăn của Danh xuất phát từ tình trạng phát triển chậm hơn các em khác một chút, nay đã trở thành một trái bom nổ dữ dội, khiến Danh ghét cay ghét đắng trường lớp cùng thầy cô.

Nỗi bi kịch của Danh là nó không cần phải gánh chịu nỗi sỉ nhục như vậy. Giá mà Danh chỉ cần ở lại lớp mẫu

giáo một năm nữa là nó dư thời giờ để phát triển đầy đủ, dư thời giờ chuẩn bị để trở nên cứng cáp hơn, dư thời giờ để sẵn sàng theo đuổi việc học mà không gặp trở ngại gì khi bước vào lớp một. Giá mà ba Danh nghe lời cô Lan, cho Danh ở lại lớp mẫu giáo thêm một năm nữa, thì nó đâu phải rơi vào tình trạng khốn khổ, đến nỗi chán ghét việc học, mất đi lòng tự tin và cảm thấy tự ti mặc cảm như vậy.

Các chuyên gia về nhi đồng đã khẳng định rằng, nếu chỉ căn cứ vào số tuổi không thôi, để quyết định cho con bắt đầu đi học ở trường hay không, có thể là một điều sai trật dẫn đến những hậu quả nguy hại và lâu dài về sau cho con trẻ. Cùng lên 6 tuổi một lúc, nhưng ở lứa tuổi này, các em có thể khác nhau một trời một vực về mức độ phát triển và trưởng thành. Cùng lên 6 tuổi, có em đã tinh khôn và lanh lợi, nhưng cũng có em vẫn còn rất “baby” giống như trường hợp của Danh. Hơn thế nữa, các em trai có khuynh hướng phát triển chậm hơn các em gái cùng tuổi khoảng sáu tháng. Giống như Danh, là một em bé trai mặc dầu đã lên 6 tuổi, đã đến tuổi bắt đầu lớp tiểu học, nhưng Danh còn cách xa các bạn cùng lớp một khoảng cách khá xa. Giá mà ba Danh thấu hiểu điều này. Giá mà mẹ Danh biết được tình trạng của nó, thì đâu đến nỗi nào...

Thật vậy, các bậc cha mẹ có thể chọc giận con cái mình, không phải chỉ bằng những lời quát tháo nặng nề, nhưng cũng do những quyết định thiếu cảm thông và thiếu hiểu biết, như lời Kinh Thánh có nhắc nhở: ***“Hỡi những bậc làm cha mẹ, đừng đối xử với con cái mình khó khăn đến độ khiến chúng buồn giận, nhưng hãy trưởng dưỡng chúng trong khuôn phép và lời răn dạy của Chúa.” (Ê-phê-sô 6:4)***

Thân chúc quý vị và các bạn thành công trong thiên chức làm cha mẹ và tận hưởng món quà con cái mà Thiên Chúa ban cho.

Tùng Trân

Biết Ơn Mẹ

Mẹ chính là món quà yêu quý nhất của Chúa Trời ban cho chúng ta. Chúng ta không có cách nào để có thể đáp đền đầy đủ những gì mẹ đã làm cho mình. Cho nên Ngày Nhớ Ơn Mẹ là dịp tốt nhất để nói lên lòng tri ân của mình đối với mẹ, thưa với mẹ rằng con yêu mẹ, với cả tâm tình quan tâm, chăm sóc mẹ, với cả lòng tôn kính mẹ.

Một trong những nghiêm lệnh của Đức Chúa Trời, truyền đến loài người là tôn trọng và hiếu kính mẹ cha: "Phải hiếu kính cha mẹ, như vậy người mới được sống lâu trên đất mà Chúa Hằng Hữu Thượng Đế ban cho." (Xuất Ê-díp-tô ký 20:12)

Triết gia Paul đã lập lại nghiêm lệnh này "Phải hiếu kính cha mẹ," là điều răn đầu tiên có kèm theo lời hứa: "nhờ đó con mới được phúc và sống lâu trên đất." (Ê-phê-sô 76:2-3). Người nào nói mình hiếu kính mẹ, tôn trọng mẹ mà không dành thời gian gần gũi, tâm tình với mẹ thì người ấy chưa làm trọn phận sự của mình với mẹ.

Hiếu kính ở đây trong ngôn ngữ Hy Lạp là 'tôn trọng' là 'dành thời gian'. Thì giờ dành cho mẹ là món quà tốt nhất, quý nhất, là điều mẹ ưa thích nhất! Chẳng những phận làm con, chúng ta phải tỏ lòng hiếu kính với mẹ bằng cách dành thì giờ để gần gũi, trò chuyện với mẹ cha, chúng ta còn phải phụng dưỡng mẹ cha mình.

Một trong những lời khiển trách của Chúa Cứu Thế Jêsus đối với những nhà lãnh đạo tôn giáo Do Thái vì họ đã bỏ bê, không phụng dưỡng mẹ cha bằng cách viện cớ là phải phục vụ Đức Chúa Trời: "Các người vâng giữ tục lệ của loài người, mà bỏ qua mệnh lệnh của Đức Chúa Trời. Các người khéo léo chối bỏ luật Đức Chúa Trời để giữ tục lệ của các người!" "Chẳng hạn khi Môi-se dạy: 'Phải hiếu kính cha mẹ' và 'Ai nguyên rửa cha mẹ phải bị xử tử'. Nhưng các

ngươi bảo: nếu người nào lấy tiền phụng dưỡng cha mẹ, dâng cho Đền Thờ, người đó khỏi phụng dưỡng cha mẹ. Vậy tục lệ của các ngươi đã xóa bỏ mệnh lệnh trực tiếp của Đức Chúa Trời. Các ngươi còn làm nhiều điều khác cũng sai quấy như thế!” (Mác 7:8-13)

Qua lời khiển trách này ta thấy Chúa Cứu Thế Jêsus đưa ra một thí dụ điển hình về những gì mà các nhà lãnh đạo tôn giáo Do Thái thời ấy đã vi phạm, luật pháp Môi-se dạy rằng họ phải hiếu kính cha mẹ mình, nhưng trong lời truyền khẩu của họ thì lại cho phép họ trốn tránh trách nhiệm với cha mẹ. Nếu một người không muốn giúp đỡ cha mẹ khi già yếu cần đến, người đó dâng tài sản của mình cho thầy tế lễ trong đền thờ và gọi đó là một “món quà.” Và khi người này chết tài sản ấy sẽ hiến cho đền thờ. Như vậy người ấy không còn trách nhiệm với cha mẹ. Chúa Jêsus chỉ cho họ thấy rằng lời truyền khẩu này đối nghịch lại với lệnh truyền của Đức Chúa Trời là phải ‘tôn kính và hiếu thảo cha mẹ’

Có một câu chuyện vui: Bà mẹ kia có ba người con, rời gia đình lập nghiệp, tất cả đều thành công. Trước ngày trở về, họ gặp nhau, thảo luận, mỗi người tặng mẹ một món quà để bày tỏ lòng biết ơn mẹ. Người con cả nói là anh sẽ xây cho mẹ căn biệt thự vừa lớn, vừa sang trọng, vừa tiện nghi với một hai cô hầu gái giúp việc cho mẹ. Người con thứ nói: Tôi sẽ tặng cho mẹ xe Mercedes đời mới nhất, và cho mẹ một anh tài xế. Người con út cười nói với hai anh: Em tin chắc món quà của em sẽ làm cho mẹ vui thích hơn cả nhà và xe, hai cô giúp việc và anh tài xế của hai anh! Chắc hai anh biết mẹ rất thích đọc Thánh Kinh nhưng mắt mẹ đã bị mờ, không thể nào đọc được. Cho nên em đặt mua một con két thần tình, em nhờ một người am tường Thánh Kinh trong nhà thờ huấn luyện nó, ông ta đã dành suốt 12 năm để dạy nói thuộc lòng cả quyển Thánh Kinh. Mẹ chỉ cần nói tên sách, chương thứ mấy, câu nào, nó sẽ đọc cho mẹ nghe không sót một chữ. Nhờ vậy mẹ sẽ sống trong phước hạnh nhờ nghe lời Thánh Kinh là bức thư của Đấng Tạo Hóa, gửi cho loài người chúng ta là loài thọ tạo trân quý của Ngài.

Vì cả ba anh này đều cùng một thành phố, tại phương xa nên được mẹ gửi thư với những lời lẽ sau: Con trai đầu lòng của mẹ, nhà con xây to quá, nhiều phòng quá! Mẹ chỉ ở một phòng mà quét dọn cả căn biệt thự quá lớn này. Con trai kế của mẹ, mẹ đã quá già đâu cần phải đi đâu hơn nữa mẹ không thích tài xế, trông hẳn ta bậm trợn, không nụ cười nên mẹ cũng bảo hẳn tìm việc làm

khác rồi. Riêng cậu út của mẹ! Mẹ cảm ơn con rất nhiều! Vì con biết mẹ thèm thịt gà, mẹ đã làm thịt nó rồi! Thịt gà này ngon không thể tả được!

Chắc quý vị thấy thật buồn cười sau khi nghe chuyện vui này! Nhưng dù thế nào đi nữa câu chuyện cũng nói lên lòng hiếu thảo của ba người con, được thể hiện qua hành động! Cả ba anh đều bày tỏ lòng chí hiếu mình đối với người đã sinh thành dưỡng dục mình.

Điều thứ ba, lòng tôn kính hiếu thảo của chúng ta được thể hiện qua sự lắng nghe lời dạy khuyên của mẹ. Hai lần Thánh Kinh nhắc đến điều này trong Châm Ngôn 1:8 và 6:20

"Con ơi, phải nghe lời cha khuyên dạy, Đừng bỏ khuôn phép của mẹ con"

Thánh Kinh cũng khuyên dạy chúng ta rằng:

"Con khôn ngoan làm vui lòng cha nó,
Nhưng đứa ngu dại khinh bỉ mẹ mình." (Châm Ngôn 15 :20)

Trong đời sống hàng ngày, chúng ta thấy có những người cha vui mừng, hãnh diện khoe với mọi người về cậu con trai thành công ngoan hiền của mình. Nhưng nếu thấy con mình bê bối, thất bại, người cha lại lặng thinh. Trong khi người mẹ thì khác, bà rất buồn về tình trạng bê bối, xấu xa của con trai mình.

Thưa quý vị, đành rằng không phải lời dạy của mẹ lúc nào cũng đúng, nhưng ít ra cũng nói đến tình yêu và sự quan tâm của mẹ đối với ta. Đây chính là một mối quan hệ rất quan trọng trong gia đình. Có rất nhiều người xuất thân từ gia đình cha mẹ tin kính nhờ đọc và làm theo lời khuyên dạy này. Con cái được dạy bởi cha mẹ, sau đó khi lớn lên những lời dạy đó sẽ không bị xóa nhòa trong tâm khảm của con. Nhất là cha mẹ đã dạy con cái mình những điều tốt lành về Đức Chúa Trời.

Thưa quý vị, mỗi lần nghĩ đến tình mẹ, có bao giờ quý vị nghĩ đến tình yêu Đức Chúa Trời. Dầu Ngài là Đấng Tạo Hóa, là Cha Thiên Thượng nhưng lòng Ngài thật bao la. Ngài ví lòng của Ngài như lòng của người mẹ: "Hãy vui thích nơi Giê-ru-sa-lem và thưởng thức vinh quang nó như đứa con vui thích và thưởng thức sữa mẹ. Giê-ru-sa-lem sẽ an nhiên thịnh vượng như dòng sông tuôn tràn; Ta sẽ thực hiện điều đó," Chúa Hằng Hữu phán vậy. "Của cải châu báu của các dân tộc nước ngoài sẽ đổ về đây. Đàn con nó sẽ được bú mớm nâng niu,

được công trên lưng, được ngồi chơi đong đưa trên đầu gối mẹ. Ta sẽ an ủi các người như mẹ an ủi con thơ." (Ê-sai 66:11-13)

Tâm lòng của Đức Chúa Trời qua lời phán của Ngài cho ta thấy:

(1) Chúa an ủi vồ về ta qua sự hiện diện của Ngài. Quý vị thử tưởng tượng một căn nhà thiếu mẹ. Vắng bóng mẹ hiền là thiếu vắng tình yêu, sự vồ về, phục vụ. Và điều tệ hại hơn cho nhà nào thiếu vắng Đức Chúa Trời. Thật ra Đức Chúa Trời không ở xa chúng ta. Ngài lúc nào ở bên cạnh để an ủi vồ về ta, chăm sóc ta. Chính vì quá yêu thương và giải cứu loài người chúng ta khỏi tội lỗi và hỏa ngục mà hai ngàn năm trước Ngôi Hai Đức Chúa Trời là Chúa Cứu Thế Jêsus giáng thế, Ngài hy sinh mạng sống trên cây thập tự thế tội cho chúng ta, một khi tiếp nhận Chúa Jêsus vào đời sống. Chúa ta sẽ được Ngài ngự trị tâm hồn và kề cận với ta trong mọi phút giây của đời sống.

(2) Chúa an ủi vồ về ta qua Thánh Kinh là lời của Ngài: Có bao giờ quý vị nghe nói rằng cô giáo đầu đời của trẻ thơ chính là mẹ của bé: Người mẹ đã dạy những bài học vỡ lòng, từ lúc mới sanh cho đến lúc tập tễnh bước đi và tiếp tục dạy con bước vào đời.

*Con ơi nên nhớ điều này
Học ăn học nói cho tầy người ta
Đừng nên theo thói điêu ngoa
Khôn ngoan cân nhắc nhân từ
yêu thương
Lúc nào cũng nghĩ đến người
Kính trên nhường dưới ơn Trời
chớ quên*

Khi đến với Chúa, những ngày đầu theo Chúa, chúng ta được Chúa dạy mình qua lời Thánh Kinh đến lúc trưởng thành và suốt cả cuộc đời nhờ Thánh Kinh làm đèn soi tiến bước.

Chủ bút của tờ báo nổi tiếng Luân Đôn Thời Báo gửi 100 bức thư cho các giáo sư đại học, các chủ nhiệm, các thương gia và những chuyên gia. Nội dung của bức thư là ‘Giả như bạn bị cầm tù trong suốt 3 năm, người ta cho phép bạn đem theo ba quyển sách, bạn sẽ chọn 3 quyển sách nào. Xin hãy nói rõ tầm quan

trọng của những quyển sách đó. Sau đó chủ bút này nhận các thư hồi âm với kết quả 98% câu trả lời là họ chọn quyển Thánh Kinh. Điều đáng chú ý trong 100 người được thăm dò đó ít có người sùng đạo, trong số họ có vài người vô thần và những người theo phái bất khả tri! Sau khi tìm hiểu lý do chủ bút tờ báo này khám phá ra rằng ngoài quyển Thánh Kinh ra không có quyển sách nào đem lại hy vọng và niềm an ủi lớn lao cho những người ở trong cảnh tối tăm tuyệt vọng, tại chốn ngục tù.

(3) Chúa an ủi vỗ về ta qua sự yên lặng Ngài: Một nhân vật trong Thánh Kinh giữa cơn khốn khó hoạn nạn đã cảm nhận được sự hiện diện của Chúa, dẫu Ngài yên lặng không nói lời nào, người dâng lên Chúa cả lòng biết ơn:

"Chúa dạy con biết con đường sự sống.

Chúa hiện diện là niềm vui tuyệt đỉnh,

Gần bên Chúa là thích thú muôn đời." (Thi Thiên 16:11)

Nhân Ngày Nhớ Ôn Mẹ rất mong mỗi chúng ta bày tỏ lòng hiếu thảo với mẹ mình qua lời nói, hành động, chăm sóc, quan tâm. Những ai mất mẹ cũng được sự an ủi vì Đức Chúa Trời chẳng những là Cha Thiên Thượng, Ngài sáng tạo, yêu thương chu cấp mọi sự cho ta, lòng của Ngài hơn cả người mẹ, lúc nào cũng gần gũi yên ủi vỗ về ta, và cao điểm của tình thương ấy là sự hy sinh của Chúa Cứu Thế Jêsus, chết thế tội ta.

Rất mong quý vị dâng lòng mình cho Chúa, chân thành mời Chúa ngự trị quản cai đời sống mình.

Kính chào quý vị và các bạn

Mục sư Tiến sĩ Ngô Minh Quang

HỖ SINH CHO CON

Khi bắt đầu làm mẹ tôi mới hiểu rõ sự hy sinh của người mẹ dành cho con. Dù có rất nhiều bài hát, bài thơ hay ca dao ca ngợi tình yêu và sự hy sinh của mẹ dành cho con, nhưng nếu bạn chưa từng trải nghiệm làm mẹ thì khó có thể thấu hiểu nỗi sự hy sinh này.

Ngày nay, nhiều phụ nữ sợ trách nhiệm, sợ cực khổ, sợ vướng bận và thậm chí sợ “xấu” nên không muốn có con. Những người này sẽ không bao giờ hiểu được giá trị của sự hy sinh dành cho con.

Ngay từ những giây phút quyết định hay mong ước có con là bạn đã bắt đầu hy sinh: hy sinh những kế hoạch mà khi có con không làm được, hy sinh thời gian, công việc và cả tiền của để chuẩn bị cho con. Rồi khi bắt đầu mang bầu, mẹ lại phải hy sinh nhiều thứ và điều thấy rõ nhất là nhan sắc của mình. Bạn phải chịu nhiều mệt mỏi vì ốm nghén, đau nhức vào những tháng cuối thai kỳ, rồi nào là

khó ăn, khó ngủ, khó đi lại... Tất cả những điều đó là bạn đang hy sinh cho con mình.

Rồi khi đến ngày “vượt cạn”, bạn phải chịu một cơn đau tột đỉnh để con mình được ra đời. Cơn đau này đã được Chúa báo trước như là hậu quả của tội lỗi mà người nữ phải chịu “*người sẽ chịu đau đớn mỗi khi sanh con*” (Sáng Thế Ký 3:16). Cơn đau này được mô tả là khủng khiếp đến nỗi có thể bẻ cong thanh sắt trên giường để hay làm móp chiếc nhẫn cưới của chồng,... Tuy nhiên, có một điều kỳ diệu là dù cơn đau có dữ dội đến đâu mà khi tiếng khóc con mình cất lên, được nhìn thấy con vừa chào đời thì niềm hạnh phúc được làm mẹ sẽ xua tan hết nỗi đau ấy. Đối với những người mẹ không thể sanh thường, họ phải hy sinh chịu bị “*rạch bụng*” để con được ra đời và sau đó phải chịu những cơn đau kéo dài vì vết mổ.

Tuy nhiên, những sự hy sinh đó chỉ nhỏ thôi và mới là khởi đầu cho những hy sinh lớn hơn, kéo dài suốt thời gian mẹ nuôi và dạy con. Bạn là những người đang làm mẹ, chắc hẳn bạn hiểu rõ những sự hy sinh này. Mẹ

phải hy sinh nhiều thời gian chăm sóc con và con trở thành ưu tiên hàng đầu trong cuộc sống (ngoài Chúa). Khi ăn, dành phần ngon nhất, tốt nhất cho con. Mẹ có thể không ăn hoặc ăn những thứ dở, thừa nhưng lúc nào cũng muốn con ăn món ngon và bổ nhất. Mẹ có thể nhịn thềm những món mình thích nhưng khi con thềm món gì thì cố gắng làm hoặc mua cho con.

Rồi khi ngủ, mẹ là người luôn chấp chòn để canh cho con ngủ ngon. Tôi thường nói: “kể từ ngày có con, chưa bao giờ được ngủ thẳng giấc”. Quả đúng như vậy, từ ngày làm mẹ, suốt đêm cứ có thói quen giật mình nhiều lần và hể mỗi lần con cọ quậy hay thức giấc khóc thì mẹ đều nghe. Chưa kể những khi con bệnh thì mẹ hy sinh thức suốt đêm để canh con. Vợ chồng tôi từng kinh nghiệm cảnh các con bị sốt giữa đêm, phải dậy lau mát, cho uống thuốc. Rồi có khi con ói, mình vừa lau dọn, thay quần áo, drap giường xong quay trở vào thì con ho và ói tiếp, có đêm 3-4 lần như thế! Những người mẹ có con bị khuyết tật thì sự hy sinh này càng lớn hơn.

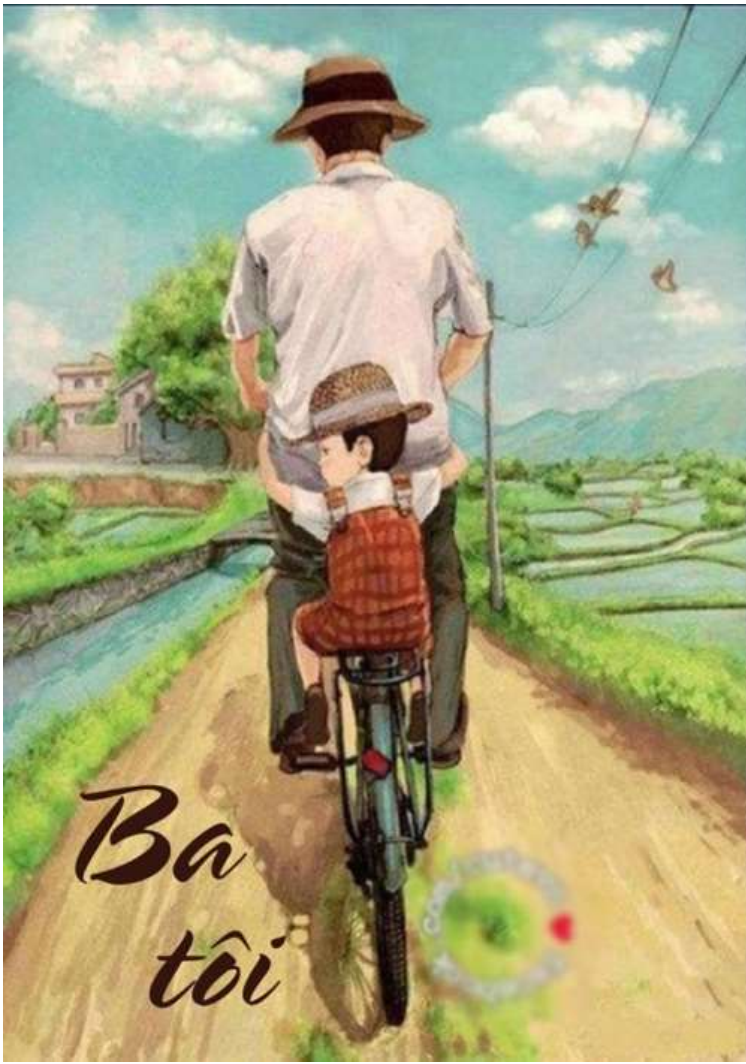
Mỗi ngày làm mẹ là từng giây phút mẹ kinh nghiệm sự hy sinh cho con. Vì con, mẹ từ bỏ mọi thú vui, sở thích, công việc, thời gian cho riêng mình, thậm chí chính thân mình. Sự

hy sinh của mẹ không chỉ trong khoảng thời gian con còn nhỏ, còn sống chung mà là cả đời hy sinh vì con. Dù con có trưởng thành, có gia đình riêng nhưng sự hy sinh đó không hề dứt, mẹ vẫn tiếp tục lo lắng cho con, rồi cho con của con. Sự hy sinh của mẹ dành cho con chỉ chấm dứt khi mẹ không còn trên cõi đời này.

Tất cả những hy sinh mẹ dành cho con xuất phát từ tình yêu mẹ dành cho con cùng với mong ước con được lớn khôn trở thành những người hữu ích cho Chúa, cho gia đình và cho xã hội. Mẹ không mong con sẽ hy sinh ngược lại cho mẹ nhưng con sẽ tiếp tục trở thành những người biết hy sinh cho người khác, hay ít nhất là cho gia đình của con sau này (pay forward).

Là những bà mẹ Cơ Đốc, bạn có đang hy sinh đủ cho con mình chưa? Và mỗi khi hy sinh cho con, bạn có nhớ đến sự hy sinh của mẹ bạn dành cho bạn không? Bạn sống thế nào để xứng đáng với sự hy sinh của mẹ bạn dành cho mình? Bạn có được nhắc nhở về sự hy sinh lớn lao Chúa dành cho bạn không? Nguyện Chúa dùng những hy sinh của bạn dành cho con là những bài học cho chính bạn và nguyện Chúa khiến những sự hy sinh của bạn trở nên ích lợi qua cuộc đời con bạn.

MS Thiên Lan

Một điều tôi muốn dâng lời cảm tạ ơn Chúa cho là Chúa đã cho tôi có cơ hội để quan tâm, chăm sóc ba!

Từ lúc lớn tới giờ, tôi chưa bao giờ nắm tay ba, chưa bao giờ giúp ba mặc áo, chưa có cơ hội chăm nom ba ăn uống, ba đau bệnh tôi chưa từng com bung nước rót nhưng ngược lại, mỗi khi mấy chị em tôi đau là một tay ba chăm sóc thuốc thang, thức đêm thức hôm canh nóng sốt.

Nhớ hồi nhỏ tôi có bệnh ho gà, chả hiểu ho gà là gì khi mà ba chở đi hết thầy này đến bác sĩ nọ đều không

hết, cuối cùng ba chở đến một bác sĩ có tâm, ông ta nói ba phải chở con gái đi đổi gió mỗi buổi chiều, thế là thích lắm vì ba hầu như dùng hết khoản thời gian để kiếm tiền nuôi cả nhà, mà giờ được ba bỏ công việc chở đi chơi, với đầu óc non nớt tôi vui lắm vì mấy khi được ba mẹ chở đi chơi như người ta.

Vậy là hễ cứ chiều chiều là ba đạp xe cộc cạch chở ra mé sông trên công viên Nguyễn Du (Long Xuyên), ra đó ba kêu hít thở gì đó mà hết bệnh, dĩ nhiên là có kèm thuốc bác sĩ cho.

Nhớ hoài ngày đầu tiên đi học, đó là một ngày mưa gió ngập lụt của tháng 9 tựu trường. Ba chở tôi bằng xe lôi có mui, vì mưa nên ba căng thêm miếng ni lông từ mui xuống yên xe ba nên tôi ngồi bên trong không bị ướt. Tôi khoái lắm vì cảm giác ấm cúng và tưởng tượng mình là công chúa nhỏ ngồi trong cỗ xe bí rợ. Đưa tôi vào lớp, đợi tôi quen dần với bạn bè, cô giáo và trường lớp rồi ba vội vã đi để kiểm vài chuyến xe lôi đạp cho đủ sở hụi trong ngày.

Lớn lên đi làm bị người ta hiếp đáp, ba biết được rất tức mình, đòi đực ai dám ăn hiếp con gái của ba....

Rồi khi tôi có người yêu, dặt về ra mắt ba, ba lắc đầu hết người này đến người khác, ba không vừa ý một ai. Lúc đó tôi buồn ba lắm, sao ai ba cũng chê, chắc ba không sợ con gái ba ế hay sao á, tôi cứ nghĩ vậy và hậm hực ba. Nhưng tới một ngày, ba về khoe với tôi là ba vừa mới nói chuyện với một chàng trai người nước ngoài, anh ta trong lời kể của ba là một thanh niên cao ráo, hiền lành và chân chất, ba có vẻ như vừa ý lắm mặc dù con gái của ba và người ta chưa một lần gặp nhau và cũng chả có hứa hẹn gì!

Tới một lúc, khi thấy chàng trai đó tới nhà mua bánh mì, và con gái ba có dịp gặp anh ta thì ba vui lắm! Rồi con gái của ba với chàng trai đó cũng nên nghĩa vợ chồng đúng theo ý nguyện của ba. Sau khi cưới gả xong, ba cứ hay hỏi mỗi khi con gái điện thoại về: "có chưa con? ba mong cháu quá!"

Rồi những khi con gái sanh đẻ, ba dẫn mẹ qua nước ngoài coi chăm sóc con gái, hễ cứ con gái đẻ nữa là ba và mẹ lại qua tiếp coi trông coi ngoài giùm. Thấy con gái sanh đẻ mẹ tròn con vuông, ba vui lắm, bông ẵm cháu trên tay, ba nựng ba nói ngọt nói nhịu!

Ba thương chàng rể ngoại quốc lắm thường hay bênh vục anh ta mỗi khi con gái gọi điện than vãn, dạy dỗ con gái phải biết nhường nhịn, yêu thương chồng. Ba thường hay nói: "ba biết ơn nó lắm!" vì rể của ba đã thay vợ lo cho ba mẹ mà không một lời than vãn. Nếu có điều kiện là đưa cả nhà về thăm và ở chung với ba mẹ, làm ba vui.

Lúc ba nằm chờ hồi phục tri thức, thỉnh thoảng ba mở mắt, tôi tranh thủ nói chuyện với ba: "Ba ơi ba! Con là Mỹ Hạnh nè... ba ơi ba..."

Ba nhướng lên nhướng xuống có vẻ như nhận ra tôi... nhưng không vui cũng không buồn... tôi cũng đau lòng lắm, nhưng tôi tin rằng Chúa có chương trình cho ba, tôi tìm kiếm Ý Muốn của Chúa qua sự việc này! Tôi không trách trời trách đất, hay đổ thừa năm xui tháng hạn mà tôi hiểu được một điều quan trọng mà Chúa yêu thương tôi, Chúa cho tôi học biết và cho tôi có cơ hội thực hành về bài học Hiếu Kính Cha Mẹ.

Tôi đã từng dạy và nhắc nhở các con câu Kinh Thánh: "Hãy hiếu kính cha mẹ người, hầu cho người được sống lâu trên đất mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời người ban cho"

Tôi học thuộc mà chưa từng thực hành, nay Chúa cho tôi có cơ hội thực hành, tôi cảm thấy tôi quá hạnh phúc và được phước trong cuộc đời này, mặc dù tôi không có nhiều thời gian cho ba, nhưng những ngày qua, ở bên ba, chăm ba, tôi mới có cơ hội hôn ba, điều mà khi lớn tới giờ tôi chưa từng làm, hôn ba một cái tôi thấy ngọt ngào làm sao và làm tôi muốn hôn ba tiếp, có lúc ba nhìn tôi, mà như không hiểu chuyện gì, làm tôi phải phì cười và nói: "con thương ba lắm!"

Những khi ngắm nhìn ba ngủ, nhìn xuống đôi tay gầy guộc, màu da sạm nắng và trở đồi mồi... nhớ mới năm nào ba còn là thanh niên trai tráng, trong trí nhớ tôi ba rất cao to, anh dũng và phong độ. Rồi về già thì ba vẫn còn mang dáng dấp phong độ đó nhưng giờ đây, dáng vẻ đó đi đâu mất mà thay vào đó là một người nằm đó chẳng biết gì và đang chờ hồi phục chức năng!

Tôi nhớ Chúa dạy: Vì sự sống của anh em là chi? Chẳng qua như hơi nước, hiện ra một lát rồi lại tan ngay" (Gia-cơ 4:14) và tôi có cơ hội ngẫm nghĩ về đời người!

Con người ta sanh ra, lớn lên, trải qua bao sóng gió rồi xây dựng rồi về già bệnh tật nằm đó, chẳng làm gì được! Con người sao quá yếu đuối và nhỏ bé! Tôi may mắn được biết Chúa và học Lời Ngài nên tôi giờ được hiểu một sự thật hiển nhiên này mà mấy ai đã nhận ra, khi còn trẻ cứ nghĩ cuộc sống là do mình làm chủ nhưng thật ra Chúa mới có quyền trên đời sống của mỗi con người chúng ta!

Tôi thường cầu nguyện cho ba khi ở bên ba, tôi cầu xin Chúa rằng: "Lạy Chúa, nếu như đây là lúc Chúa muốn thì con xin vâng phục theo Ý Chúa, nhưng nếu chưa phải là lúc ba con phải đi thì con xin Ngài cho ba con thêm một cơ hội nữa để nhìn biết Chúa, ăn năn và đầu phục Chúa trong quãng đời còn lại của ba, vì ba đã biết Chúa mà chưa thật sự theo Chúa!"

Lời Chúa dạy: "*Lại hãy tưởng-nhớ Đấng Tạo-Hóa trước khi dây bạc đứt, và chén vàng bể, trước khi vò vỡ ra bên suối, và bánh xe gãy ra trên giếng*" Truyền đạo 12:6 . Nên tôi kêu cầu Ngài, cho ba tôi thêm cơ hội nữa!

Mấy ngày nay, tôi được nhìn thấy ba tôi dần dần hồi phục, lòng tôi cảm tạ Chúa không thôi vì Ý Chúa được nên trên ba tôi, chỉ có Ngài mới làm cho đầu óc, sự hiểu biết của con người hồi phục được. Bác sĩ hay bất cứ ai chỉ là những công cụ trong tay Ngài mà thôi và cảm tạ Ngài vì sự chúc phước tốt lành của Ngài trên họ!

Bích Hạnh

*** Mỹ Hạnh là tên gọi ở nhà*

Lời Tri Ân

Kính gửi Hội Thánh và các con cái Chúa

Cảm tạ ông bà Mục Sư Ngô Bá Tạo và tất cả các con cái Chúa đã dành nhiều thời gian cầu nguyện, quan tâm lo lắng và đóng góp để gửi đến gia đình tôi trong lúc ba tôi đau bệnh và gặp nhiều khó khăn!

Nay Chúa cho ba tôi dần hồi phục, công lớn của ông bà Mục Sư và các con cái Chúa đã cầu thay cho ba tôi thật không vô ích đâu!

Tôi cầu xin Chúa Chí Ái Giê-xu Christ, đồ ơn và phước lại cho ông bà Mục Sư và các con cái Chúa!

Muốn thật hết lòng và chân thành cảm ơn!

Thay mặt gia đình!

Bích Hạnh

Trại Phục Sinh 2017

Từ ngày 14-17.04.2017 tại Charmey

ĐÊM THƯỜNG KHÓ , thứ 6 ngày 14.04.2017

SÁNG CHỨA NHẬT - LỄ PHỤC SINH 16.04.2017

Bí Quyết Thành Công của Ê-xơ-tê

Ê-xơ-tê 4:12-17

Mở đầu:

Sự thành công là điều mà hầu như ai cũng mong muốn đạt được. Có nhiều tiêu chí để đánh giá về sự thành công của một người. Một người có thể thành công trên thương trường nhưng lại thất bại trong gia đình. Một người có thể được người khác đánh giá là thành công nhưng chính người đó biết rõ mình chưa thật sự thành công vì chưa đạt được những mục tiêu mà mình đã đề ra.

Cũng có vô số bí quyết hay phương cách để thành công được chia sẻ hoặc được rút ra từ những người được xem là thành công trong các lĩnh vực khác nhau: chính trị, kinh doanh, mục sư, diễn viên, ca sĩ, sinh viên, đầu bếp, những bậc phụ huynh, kỹ sư, công nhân, nông dân, thợ thủ công... Những bí quyết này thường rất hữu ích nhưng không phải lúc nào cũng có thể áp dụng được.

Khi suy nghĩ về những tiêu chí đánh giá sự thành công cũng như bí quyết để thành công từ quan điểm của Kinh Thánh tôi nhớ đến hình ảnh của hoàng hậu Ê-xơ-tê. Bà được xem là thành công không phải vì xinh đẹp hay có được ngôi hoàng hậu nhưng vì bà đã can đảm giải cứu dân tộc mình khỏi thảm họa diệt chủng. (Ê-xơ-tê 4:12-17)

Ê-xơ-tê thành công vì bà đã làm 3 “C”:

- + Chịu lắng nghe
- + Chuẩn bị chu đáo
- + Chấp nhận trả giá

1. **Chịu lắng nghe**

Cố vấn:

Ê-xơ-tê đã tiếp nhận lời nhắc nhở quý giá từ Mạc-đô-chê, một người kính sợ Chúa và đã bảo dưỡng cho bà (c.13-14). Mạc-đô-chê đã giúp Ê-xơ-tê nhận

thấy địa vị và sự kêu gọi của mình. Không phải tự nhiên mà bà được làm hoàng hậu. Bà được đặt ở địa vị đó là có mục đích.

Để thành công, chúng ta cần có những cố vấn cho đời sống mình: ba mẹ, bạn thân, đồng nghiệp... Đây là những người từng trải và có kinh nghiệm trong một số lĩnh vực mà chúng ta muốn được giúp đỡ. Họ là những người có thể đưa ra những lời khuyên, giúp chúng ta nhận biết được chỗ đứng và sự kêu gọi của mình. Những người này phải là người sẵn sàng “chê” bạn để giúp bạn tốt hơn! Nếu bạn chưa có ai cố vấn cho mình thì hãy tìm ngay nếu bạn muốn thành công

Lắng nghe:

Lúc đầu (c.11), khi nghe Mạc-đô-chê bảo mình nài xin vua, Ê-xơ-tê đã thoái thác vì sợ nguy hiểm. Tuy nhiên khi Mạc-đô-chê tiếp tục giải thích, khuyên răn, Ê-xơ-tê đã hiểu rõ mình cần làm điều gì.

Lắng nghe là một nghệ thuật. Nó đòi hỏi sự tập trung, cẩn thận sàng lọc, suy xét những điều mình nghe được. Có những điều thoạt tiên nghe thật vô lý nhưng khi cẩn thận suy xét thì nó lại rất chí lý. Chúng ta cần nhạy bén với những tiếng nói đến trên đời sống mình. Đó có thể là lời Kinh Thánh, tiếng phán của Đức Thánh Linh hay những sự nhắc nhở từ những người chung quanh. Những điều quan trọng thường hay được lặp đi lặp lại. Đừng cố chấp, cứng lòng, hay biện minh cho mình. Những lời chỉ trích thường thật khó nghe nhưng nếu tiếp nhận đúng cách thì nó sẽ có ích lợi rất nhiều.

2. Chuẩn bị chu đáo

Kiên ăn:

Ê-xơ-tê và những người hầu cùng cả dân tộc mình kiên ăn trong 3 ngày đêm (c.15-16). Họ kiên ăn để cầu khẩn Đức Chúa Trời làm ơn cho họ. Trước những hoàn cảnh khó khăn, đau buồn, hoặc ăn năn thống hối, người Do Thái thường kiên ăn cầu nguyện như vậy. Đây là hành động hạ mình trước mặt Chúa, bày tỏ sự bất lực của mình trước hoàn cảnh và nhận biết rằng chỉ có Đức Chúa Trời mới có thể giúp mình vượt qua được thử thách.

Trong những việc chúng ta làm, chúng ta có nhận biết sự giới hạn, sự bất lực của mình và nhờ cậy nơi sự giúp đỡ của Đức Chúa Trời. Chúng ta thường thiếu cầu nguyện, thiếu chuẩn bị tâm lòng của mình. Chúng ta thường lao đầu vào làm việc mà bỏ qua hay chỉ cầu nguyện qua loa... Chúng ta sợ cầu nguyện nhiều thì sẽ mất thời gian...

Dọn tiệc:

Sau sự kiên ăn sẽ là yến tiệc! Sau khi cầu nguyện sẽ là phần chúng ta hành động. Chương 5&7 cho thấy Ê-xơ-tê thết đãi vua thật chu đáo. Bà cũng có những lời nói hết sức khôn ngoan và biết chờ thời cơ chín mùi để bày tỏ với vua điều mình muốn xin.

→ Khi biết ưu tiên cho Chúa, gần gũi với Ngài, chúng ta sẽ được sự khôn ngoan và sức lực để hành động. Hầu hết những bí quyết thành công của người đời đều dựa vào sức riêng, nỗ lực, hay tài năng của chính mình. Nhưng nói cho cùng những tài năng, hay sức lực đó đều là do Đức Chúa Trời ban cho. Không bởi Ngài thì không ai thành công được. Nếu bạn thấy mình thiếu năng lực để làm một việc mà Chúa giao phó cho mình, hãy xin Chúa giúp sức.

3. Chấp nhận trả giá:

Trả giá:

Ê-xơ-tê nói: “Nếu tôi phải chết thì tôi chết”. Việc vua không mời bà vào cung trong 30 ngày có thể cho thấy bà đã mất đi sự ưu ái của nhà vua. Nay nếu

bà vào cung đường đột thì sẽ phải chết nếu nhà vua không ân xá bằng cách gieo cây phủ việt lên.

Sự thành công nào cũng phải trả giá dù ít hay nhiều. Nếu không chịu trả giá thì không thể thành công được. Ai cũng muốn thành công nhưng ít ai dám trả giá. Chúng ta sợ mất thời gian, mất công sức, sợ thất bại, sợ người khác gièm chê, sợ phải từ bỏ những thói quen dễ chịu...

Pat Gelsinger là một người Cơ đốc nhân thành công trong đời sống cá nhân cũng như trên thương trường. Ông hiện là phó chủ tịch tập đoàn Intel. Ông là người hết sức kỷ luật trong vấn đề giờ giấc của mình và chỉ ngủ 5 tiếng một ngày. Ông cũng vạch ra những kế hoạch hết sức chi tiết cho đời sống mình. Ông đã viết trong tuyên ngôn sứ mạng của mình:

“Tôi sẽ là người chồng, người cha và doanh nhân Cơ đốc. Tôi sẽ tận dụng mọi nguồn lực Chúa ban để thực hiện công tác của Ngài trên đất. Tôi sẽ chăm chỉ trong mọi việc mình làm, nỗ lực hết mình trong mọi công tác, nhạy bén trước sự dẫn dắt của Đức Thánh Linh, hăng hái tiếp cận những thách thức mới, sống bằng nguyên tắc Cơ đốc, cởi mở, chân thành và rộng lượng, cẩn trọng trong lời nói và việc làm, thường xuyên và cẩn thận tiếp nhận sự khuyên bảo của người khác, không bao giờ bằng lòng với hiện trạng của mình, tìm cách cải thiện và phát triển những người xung quanh và dưới quyền, không tìm kiếm vinh quang cá nhân nhưng tôn cao Đức Chúa Trời và không ngừng tận hưởng ơn phước Ngài ban.”

Đây là trích dẫn một số mục tiêu cụ thể của ông: giúp đem 100 người về với Chúa hoặc dắt dẫn họ trưởng thành hơn trong đức tin Cơ đốc, trở thành chủ tịch tập đoàn Intel, trở thành trưởng lão trong Hội thánh địa phương, dành đủ thì giờ chất lượng với các con khi chúng còn nhỏ, đọc toàn bộ Kinh thánh ít nhất hai lần mỗi năm, thêm vào quỹ Kinh thánh thuộc lòng của mình ít nhất mười câu mỗi năm, đọc ít nhất hai quyển sách mỗi năm, học ít nhất một đề tài, môn thể thao, lĩnh vực hay một kỹ năng mới mỗi năm, dạy ít nhất một lớp học mỗi năm, thông thạo ít nhất một ngôn ngữ nữa, kiêng ăn mỗi tuần một ngày, tập thể dục thường xuyên ít nhất ba lần một tuần...

Kết quả:

Ê-xơ-tê không biết mọi việc sẽ diễn tiến thế nào nhưng bà chấp nhận tất cả miễn là bà đã làm xong phần trách nhiệm của mình. Nếu vua không ân xá, bà sẽ trở thành người hy sinh mạng sống cho dân tộc.

Sự thành công không dựa vào kết quả, nếu chúng ta đã chịu lắng nghe, đã chuẩn bị chu đáo, và chấp nhận trả giá thì chúng ta đã thành công rồi dù có thắng hay thua. Vd: Khi học ở trường thần học tôi thường nghe mọi người nhắc nhau thế này: “Cứ nhờ cậy nơi Chúa và làm hết sức mình còn điểm số được thế nào là thuộc về Chúa!”

Kết luận:

Câu chuyện của Ê-xơ-tê là một kết thúc có hậu trong sự thương xót của Đức Chúa Trời. Nhờ chịu lắng nghe, chuẩn bị chu đáo và chấp nhận trả giá, Ê-xơ-tê đã thành công trong sự kêu gọi của mình và giúp giải cứu cả dân tộc khỏi sự diệt vong.

Là những “hoàng hậu” của Đấng Christ, xin Chúa giúp chúng ta noi gương Ê-xơ-tê để qua đời sống chúng ta nhiều người sẽ được cứu giúp và vương quốc Ngài sẽ được mở rộng.

Võ Hương Nam

ĐỪNG BAO GIỜ TRỞ NÊN GIỐNG...

Trong Kinh thánh, có rất nhiều người nữ mà chúng ta có thể học tập về đức tin, sự vâng phục và tấm lòng yêu mến Chúa của họ

Kinh thánh đã khen ngợi đức tin của bà Sa-ra, vợ Áp-ra-ham, rằng bà đã có sức sanh con trong tuổi già vì tin vào Chúa là thành tín hay Ra-háp, một kỹ nữ đã giấu các thám tử của Y-sơ-ra-ên vì tin rằng Chúa là Đấng duy nhất có thể giải cứu (Hê-bơ-rơ 11:11,31). Chúng ta cũng có thể nhìn vào tấm gương của An-ne, người đã dốc đổ tâm sự của mình cho Chúa dù đang sống trong tuyệt vọng (1 Sa-mu-ên 1-2:11) hay bà Ma-ri, mẹ của Chúa Giê-xu, người đã phó thác trọng trách đầy khó khăn đã nhận nơi Chúa và bước đi bằng đức tin (Lu-ca 1:26-2:35).

Bên cạnh đó, còn có rất nhiều câu chuyện xuyên suốt Cựu Ước và Tân Ước dạy dỗ chúng ta về những điều không nên làm, nếp sống không đáng có và những nhân vật không nên sống giống họ. Dưới đây là 10 người nữ trong Kinh thánh không phải là tấm gương tốt để chúng ta có thể noi theo.

1. Ê-va – Người muốn có thêm nữa.

Bà là người phụ nữ có tất cả theo nghĩa đen. Bà không chỉ có được một người chồng hoàn hảo, mà bà còn có một khu vườn đẹp tuyệt vời, không có những hàng xóm ồn ào, bà và chồng cũng không bị áp lực về công việc, không nợ, cũng không phải chi trả các hóa đơn, không có hai bên thông gia cũng như là những đứa con không vâng lời và hay đòi hỏi. Bà cũng không cần phải giặt đồ nữa!

Bà Ê-va không chỉ có một cuộc sống hoàn hảo nhưng bà còn hoàn hảo về mọi phương diện. Không hề có vấn đề về sức khỏe, cân nặng, thị giác, thính giác, và bà cũng không có vấn đề gì cả. Nhưng vì một vài lí do, mọi điều hoàn hảo đó lại không đủ đối với bà. Bà Ê-va đã xem xét lời đề nghị của Sa-tan rằng có một vài điều còn hơn những gì mà bà cần, nhưng bà chưa

có (Sáng Thế Ký 2:18-3:23). Đừng trở thành người phụ nữ mà bạn muốn bản thân phải đạt được nhiều hơn nữa. Hãy tin cậy vào những giới hạn mà Đức Chúa Trời đã đặt để trong đời sống bạn vì hạnh phúc của bạn. Nếu không, bạn cũng sẽ giống như Ê-va – chỉ cần tham muốn hơn một chút thôi, bạn sẽ đánh mất tất cả.

2. Vợ của Lót – Người ngó lại đằng sau.

Đức Chúa Trời đã ra lệnh cho Lót và cả gia đình phải rời khỏi thành phố Sô-đôm đầy tội lỗi kia và không được ngó lại đằng sau, nếu không thì họ sẽ bị hủy diệt cùng với thành đó. Nhưng vợ của Lót đã hối tiếc. Thay vì hướng về phía trước, hướng đến cuộc sống mới mà Đức Chúa Trời sẽ ban cho bà và gia đình, bà đã ao ước quay trở lại nơi mà Đức Chúa Trời đã giải thoát bà ra khỏi. Tâm lòng của bà vẫn ở trong thành phố tội lỗi đó. Bà đã ngó lại đằng sau và bị trở nên một tượng muối (Sáng Thế Ký 19:1-26).

Bạn đừng trở thành một người phụ nữ ngó lại đằng sau như bạn đã từng, hoặc ao ước trở lại nơi Đức Chúa Trời đã giải thoát bạn ra khỏi. Thay vì vậy, hãy quên đi quá khứ và hướng tới tương lai Đức Chúa Trời dành cho bạn.

3. Vợ của Gióp – Người đưa ra lời khuyên kinh khủng.

Chồng của bà đang trải qua một thời gian khó khăn và đầy đau đớn. Nhưng bà không hề cảm thông cho những mất mát của chồng khi ông mất đi sức khỏe, gia tài, những khoản đầu tư, các đầy tớ và con cái! Thay vì trở nên một người an ủi và giúp đỡ cho chồng, hướng về Đức Chúa Trời trong nỗi đau và bối rối của gia đình mình, thì bà lại để cho nỗi cay đắng lấn át và thốt ra với Gióp một lời khuyên tồi tệ nhất trong lịch sử: “Hãy phỉ báng Đức Chúa Trời, và chết đi!” (Gióp 2:9). Đây chính xác là thái độ mà Sa-tan muốn Gióp cư xử qua những gì mà nó đã gây ra cho ông (Gióp 1:11).

Các quý cô thân mến, chúng ta có thể là tiếng nói nhẹ nhàng, tiếng nói an ủi của Đức Thánh Linh đến với chồng chúng ta, hoặc chúng ta trở nên giận dữ, trở nên tiếng nói của Sa-tan. Bạn muốn mình là tiếng nói nào?

4. Vợ của Môi-se – Người làm mọi thứ theo cách của mình.

Khi Đức Chúa Trời hiện ra và đối mặt với Môi-se vì sự không vâng lời của ông (hoặc có lẽ của vợ ông) trong việc cắt bì của con ông (như là một dấu của sự vâng lời đối với giao ước của Đức Chúa Trời), sự sống của Môi-se đang trong tình trạng nguy hiểm. Bà Sê-phô-ra “Sê-phô-ra lấy con dao bằng đá, cắt dương bì của con mình, và quăng dưới chân Môi-se, mà nói rằng: Thật, chàng là huyết lang cho tôi!” (Xuất Ê-díp-tô ký 4:24-26). Mặc dù hành động của Sê-phô-ra đã cứu được chồng bà, nhưng bà đã thực hiện điều đó với sự chán ghét rõ ràng.

Một vài học giả Kinh Thánh cho rằng bà Sê-phô-ra vốn là người Ma-đi-an, có thể người Ma-đi-an không cho phép việc cắt dương bì trên con của họ vì họ không có niềm tin vào điều đó. Hoặc có lẽ, trong bản năng bảo vệ của người mẹ, bà đã từ chối không cho phép chồng bà thực hiện thủ tục. Vâng lời Chúa không có nghĩa là bạn muốn làm cách nào cũng được miễn là đạt được mục đích. Chúa là Đấng nhìn xem quá trình và tâm lòng.

5. Ra-chên – Người muốn có tất cả.

Bà Ra-chên, người vợ rất yêu dấu của Gia-cốp, bà có tình yêu, sự giàu sang, và cả một tương lai đầy hứa hẹn ở phía trước. Nhưng bà lại không có con. Và bà đã nghĩ rằng việc bà có một đứa con sẽ là một tấm vé để giúp bà có được tất cả!

Lòng ghen tị của Ra-chên đối với khả năng có được nhiều con của chị gái mình đã làm cho Ra-chên trở nên hỗn loạn, gây ảnh hưởng tiêu cực đến mối quan hệ của bà với chồng, chị gái và Đức Chúa Trời. Trớ trêu thay, bà Ra-chên – người đã nói với chồng mình rằng: “Hãy cho tôi có con, bằng không, tôi chết.” – cuối cùng đã chết ngay sau khi đứa con thứ hai chào đời. Điều mà bà đã tin rằng sẽ mang lại cho bà sự hoàn hảo đến cuối cùng đã phải trả giá bằng chính mạng sống của bà. (Sáng Thế Ký 29:14-30:24 và 35:16-20). Đừng trở nên một người phụ nữ đầy tham vọng muốn có tất cả những gì lòng mình ưa thích bởi vì bạn có thể sẽ bỏ lỡ những phước lành ở ngay trước mắt mà Chúa dành cho bạn.

6. Đa-li-la – Người trục lợi qua đau khổ của người khác.

Đa-li-la là người chuyên đi quyến rũ đàn ông để trục lợi, và con mỗi bây giờ chính là Sam-sôn. Có lẽ bà thích trở thành người có thể thu thập và thuật lại thông tin mà không ai biết. Hoặc có lẽ bà ấy đã mất đi lương tâm khi bị quyến rũ bởi lời hứa được một thuyền đầy tiền. Cho dù bằng cách nào thì bà cũng đã phản bội Sam-sôn trong suốt thời gian ông đã ở bên cạnh bà.

Kinh Thánh chép “Mỗi ngày nàng lấy câu hỏi ghẹo lòng rối trí người, đến đổi người bị tức mình hòng chết. Người bèn tỏ hết sự lòng mình...” (Các Quan Xét 16:16,17). Đa-li-la đã phản bội Sam-sôn một lần nữa và “khiến Sam-sôn nằm ngủ trên đầu gối mình”. Bà ở ngay đó, bên cạnh Sam-sôn, khi những người Phi-li-tin cạo đầu ông (bằng cách ấy họ tước bỏ sức mạnh của ông), giam giữ và khoét mắt ông. Sau đó họ bỏ ông vào ngục (Các Quan Xét 16:1-22). Đa-li-la chứng kiến hết tất cả và có vẻ hả hê vì đã đạt được mục đích của mình. Có một vài người phụ nữ sẽ làm bất cứ điều gì để thu thập những tin tức sốt dẻo và đi kể lại để được lợi cho bản thân mà không cần quan tâm có gây tổn thương cho người khác hay không. Đừng như Đa-li-la!

7. Phê-ni-na – Người phụ nữ hay trêu ghẹo.

Phê-ni-na, mẹ của nhiều đứa trẻ, đã dành năm này qua năm khác để chọc tức An-ne – người phụ nữ được sủng ái nhưng không có con. Có lẽ Phê-ni-na cố gắng an ủi tấm lòng bị tổn thương của bà bằng cách chọc tức khiến An-ne phải khóc. Bằng cách đó, bà cảm thấy mình giá trị hơn người khác trong khi chính bà cũng đang sống trong đau khổ khi không được yêu thương (1 Sa-mu-ên 1:1-7).

Đừng dựa vào những điều mình có mà đi cười chê người khác. Hãy dùng những đặc ân mình có để an ủi và khích lệ người khác.

8. Mi-canh – Người để cho sự oán hận làm hỏng tất cả.

Mi-canh, con gái của vua Sau-lơ và là vợ của Đa-vít, bà đã chứng kiến chồng mình nhảy múa công khai khi chỉ mặc quần áo trong, bà đã phán xét của tấm lòng của ông, và khinh bỉ ông vì điều đó. Sự cay đắng này không chỉ gây ảnh hưởng đến khả năng có con của bà, mà nó cũng phá hủy hôn nhân của bà nữa (II Sam 6:16-23).

Đừng trở thành người phụ nữ luôn giữ sự oán hận ở trong tấm lòng. Đức Chúa Trời không vui lòng với thái độ nóng nôi đó của chúng ta. Và sự cay đắng luôn đem lại hậu quả vô cùng tai hại.

9. Giê-sa-bên – Người phụ nữ tiêu biểu về sự xấu xa hoàn toàn.

Bà được ghi nhận ở trong lịch sử là một người đàn bà gian ác nhất từng sống. Bà đã xúi giục chồng mình là vua A-háp làm điều tội lỗi trước mặt Đức Chúa Trời (I Vua 21:25) và khi nghe tiếng của bà, tiên tri Ê-li đã bỏ trốn vào sa mạc và mong được chết (I Vua 19:1-4). Ngày nay, từ điển định nghĩa “Giê-sa-bên” là “Một thuật ngữ xúc phạm đối với người phụ nữ bị coi là phóng đảng và quý quyết.” Nói như thế đủ rồi. Bạn không muốn tìm hiểu thêm đâu.

10. Hê-rô-đia – Người không chấp nhận lẽ thật.

Người vợ ngoại tình và người mẹ ngu ngốc này đã nổi cơn thịnh nộ thật sự khi Giăng Báp-tít kết án đời sống đầy tội lỗi của bà. Vì thế, bà đã dùng con gái của mình làm thỏa mãn khát khao trả thù. Sau khi con gái bà nhảy múa làm hài lòng vua Hê-rốt, Hê-rô-đia đã bảo con gái cầu xin vua cái đầu của Giăng Báp-tít được đặt ở trên mâm. Nếu Giăng Báp-tít chết, ông sẽ không còn có thể vạch trần tội lỗi của bà nữa (Mat 14:1-2; Mác 6:14-29).

Đừng cố gắng từ chối lẽ thật dù điều đó có gây tổn thương cho bạn. Và đừng căm giận người phơi bày những tội lỗi trong đời sống bạn. Chúa đang dùng họ để giúp bạn đấy!

Tác giả: Cindi McMenamin

Người dịch: Jael

Sưu tầm: Lê Vi

Thư tình gửi chồng nơi miền Thiên Quốc

Sau hơn hai tháng đồng hành cùng anh với căn bệnh ung thư đường mật gan. Chiều ngày 3/4/2017 anh đã về với Chúa. Để lại cho em và hai con ba chiếc khăn màu trắng. Nó không phải để quàng giữ ấm cổ nhưng được cài lên đầu để tang anh.

Anh đã làm xong phần việc của mình, anh về nơi chân anh đứng bằng vàng, nơi những dòng sông trong như lưu lưu, nơi vinh hiển rạng lòà đến nỗi không cần mặt trời, mặt trăng. Còn lại em nơi đây với hai khúc ruột của anh Ý Nhi hơn 3 tuổi và Diệp An 6 tháng tuổi.

Nhớ ngày ấy, anh đi làm Hà Nội 2-3 ngày mới về một lần. Mỗi sáng đi làm anh thơm con, em cũng nũng nịu đòi anh thơm nữa. Anh mới đi buổi
38

sáng trưa em đã ngóng anh rồi. Chỉ trực nghe thấy tiếng còi xe giề giề là mấy mẹ con bỏ hết việc ra đón anh.

Em và Ý Nhi luôn tranh nhau được chơi với anh. Hai bố con giống nhau lắm, thích được chăm sóc, được đấm lưng, mát xa chân với nước gừng, cắt móng tay, ngoáy tai cứ như ở tiệm ý, chỉ khác là khách này chẳng trả tiền bao giờ .

Em nhớ những đêm chúng ta cùng ngồi bàn cách dạy con. Anh khích lệ con bằng việc sẽ trả lương khi con làm việc nhà phụ giúp mẹ. Mới hơn 3 tuổi mà con tư duy tốt lắm, giờ anh đi rồi em sẽ thay anh tiếp tục trả lương cho con.

Lúc người ta cho anh vào hòm đóng nắp lại nó bảo:

- Mẹ ơi con không nhìn thấy bố....

Thình thoảng nó lại hỏi anh, em nói :

- Bố về thiên đàng rồi

Nó nói:

-Để con lên đó phạt bố bắt bố về.

Nó đâu biết nó đã mồ côi bố, từ nay nó không còn được bố dạy dỗ, yêu thương, chăm sóc, chơi đùa....

Sáu năm rồi, em chưa từng phải đi đâu xa một mình. Từ nhà xuống Hà Nội 30km thôi anh cũng đưa em đi, chúng mình luôn đồng hành cùng nhau trong mọi việc. Anh là người chồng, người bạn, người cố vấn lãnh đạo tuyệt vời mà Chúa ban cho em. Em luôn hãnh diện về anh, không thuốc, không rượu, không lô đề, tục bậy luôn trách nhiệm, chăm sóc và bảo vệ gia đình.

Vì anh thường phải vào viện điều trị nên dù làm được nhiều tiền chúng mình cũng chỉ lo được đủ đồ ăn hàng ngày. Vậy mà chẳng bao giờ chúng mình cãi vã, chẳng bao giờ nói lời chia tay. Luôn trân trọng, tôn quý nhau như thể sắp phải xa nhau vậy.

Em biết anh muốn ở lại với mẹ con em lắm, nhưng Chúa luôn biết điều gì tốt nhất cho anh. Em không thể ích kỷ chỉ nghĩ cho mình mà đòi giữ anh lại, vả lại với em Chúa ban cho Chúa có quyền lấy đi. Chúng ta đã xong cuộc hôn nhân trên đất đầy ý nghĩa. Với cuộc đời này nó dường như đang dở nhưng với Chúa nó đã trọn vẹn rồi phải không anh.

Mỗi chúng ta đều không tránh khỏi đối diện với sự chết bởi “Đời người như hoa cỏ ngoài đồng, sớm nở tối tàn”.

Chúa đưa anh về, Chúa sẽ tiếp tục giúp em chăm sóc hai con trưởng thành như Ngài đã giúp em chăm sóc anh những ngày qua vậy. Chúa nhất định sẽ làm thành điều Ngài đã định cho em và hai con.

Cảm ơn anh đã để lại cho em những di sản tình yêu của anh. Em vẫn được thấy anh mỗi ngày qua Ý Nhi và Diệp An. Hẹn gặp lại anh nơi miền vinh hiển Thiên Quốc.

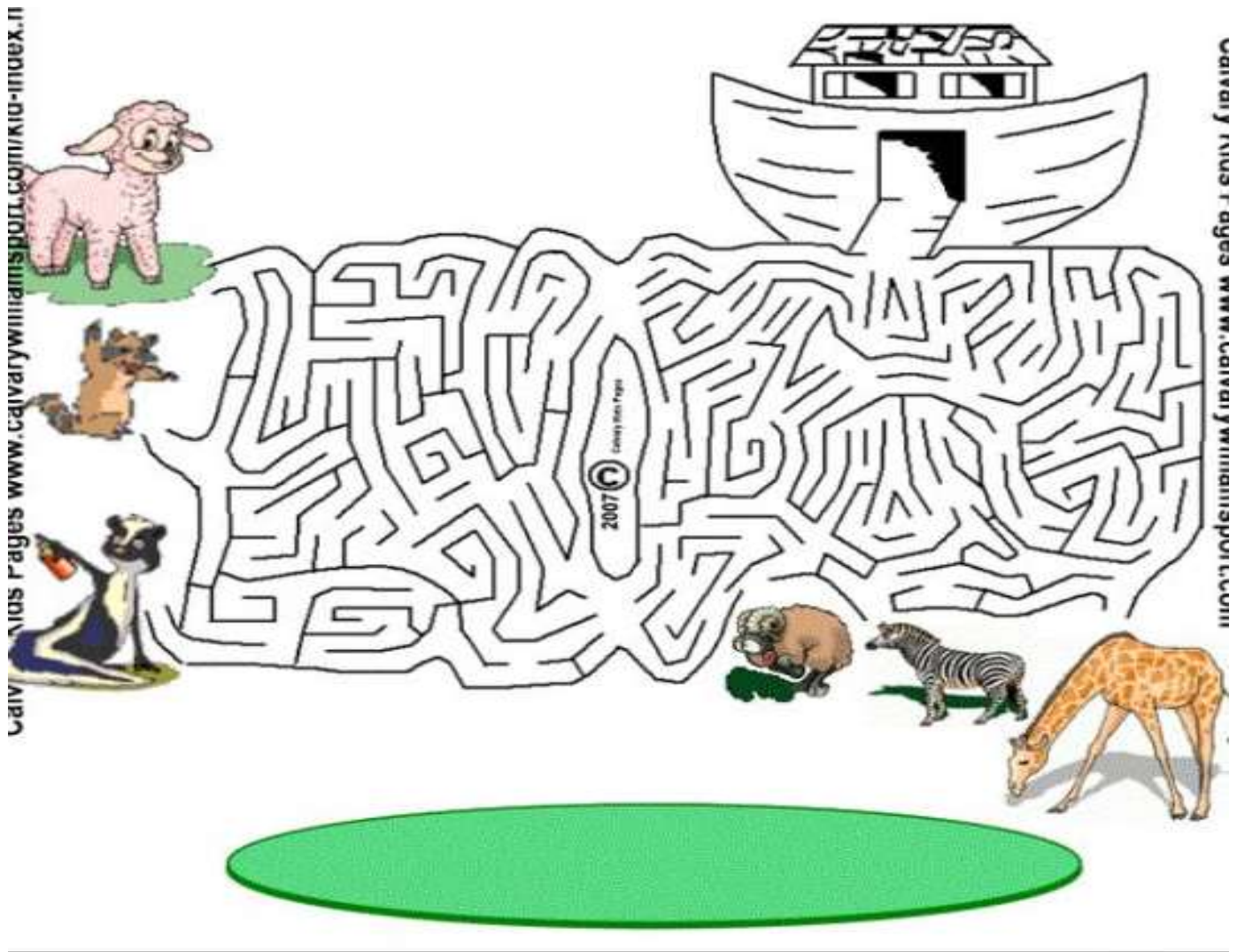
Nhớ và yêu anh nhiều lắm!

Vợ của Nguyễn Tất Lập
Ha Dang

(bài viết được chia sẻ trên trang facebook nhóm : Các bà mẹ Cơ Đốc)

Vườn Thiếu Nhi

Các em có thể giúp những con thú này tìm đường đi đến chiếc tàu của Nô-ê đã đóng không?

Cuộc thi "**Trái tim của Em thuộc Chúa**"
thực hiện tại Trại Phục Sinh 2017

3 người thắng cuộc:
Cara, Martina, Hải Đăng

Đố Kinh Thánh số 60

Mời quý vị cùng tham gia đố Kinh Thánh với báo Sức Mới. Một câu hỏi có thể có nhiều địa chỉ, hay câu trả lời, quý vị chỉ cần ghi một câu trả lời cho mỗi câu hỏi và trưng dẫn Kinh Thánh.

Xin cho biết tên của các nhân vật :

1. Mẹ của một vị tiên tri lớn
2. Người phụ nữ can đảm, nhờ cậy Chúa cứu cả dân tộc mình.
3. Người chị can đảm, trông chừng em trai mình
4. Người phụ nữ hay làm lành và bố thí, được cứu sống lại.
5. Người cha nào bị chia cách với đứa con trai yêu thương nhất của mình trong nhiều năm. Tưởng con đã chết, nhưng không, con trai vẫn sống và thành đạt.
6. Người cha nào bị câm trong nhiều tháng, đến ngày đặt tên con mới nói chuyện lại được
7. Người cha nào yêu thương, bảo bọc con trẻ chạy trốn khỏi cuộc tàn sát của Vua.

Thời hạn : 15.06.2017

Đáp án đố Kinh Thánh số 59:

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
	C			G	S	H	V			
	U			I	A	E	I	M		
	U		T	U	M	N	E	A		
Y	C	H	A	D	U	O	C	N	E	N
E	H	A	M	A	E	C		A	L	O
U	U	M	A		N				I	E
	O	M								
	C	E								
		N								

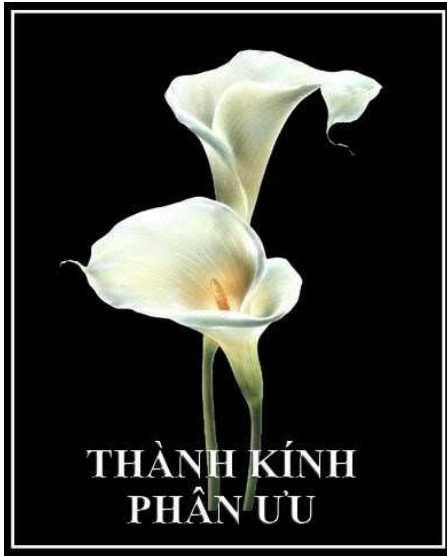
Kết quả :

- Thanh Nguyễn : 22đ
- Ái Diễm : 22đ
- Kim Trang : 21đ
- Diệu Anh : 22đ
- Mỹ Dung : 22đ
- Thiên Thanh : 20đ
- Tân Nguyên : 22đ

Thông Báo:

- **Trại Ngũ Tuần:** từ ngày 03-05.06.2017 tại Les Rasses (VD).

Đăng ký tham dự Trại xin liên lạc với Mỹ Nhi (078 694 33 65)

Bà Phạm Ngọc Thanh, tín hữu thuộc Hội Thánh Tin Lành Việt Nam tại Biel/Bienne (từng tham dự Trại Phục Sinh & Trại Ngũ Tuần của Hội Thánh với chúng ta), đã an nghỉ trong Nước Chúa vào lúc 10 giờ sáng 08.05.2017 tại Bern, hưởng thọ 75 tuổi.

Nguyện Chúa Thánh Linh an ủi toàn thể tang quyến.

Liên Lạc: Nhóm Sức Mới - Tel: 079 609 62 59

E-mail: sucmoi@ymail.com
www.facebook.com/sucmoi

*"Nhưng ai trông đợi Đức Giê-hô-va thì chắc được Sức Mới,
Cất cánh bay cao như chim ưng; chạy mà không mệt nhọc,
Đi mà không mòn mỏi."*
Ê-sai 40 : 31

Địa điểm Thờ Phụng Chúa hằng tháng tại từng khu vực :

- Lausanne** : Paroisse réformée de St. Jacques, Avenue du Léman 26, 1005 Lausanne.
Genève : Paroisse protestante Servette-Vieux, Avenue Wendt 55, 1203 Genève.
Aarau : Gemeinschaftszentrum Telli, Girixweg 12, 5004 Aarau.
St. Gallen: Evangelisch-Reformierte Kirchgemeinde Tablat, Lettenstr. 16,
9008 St. Gallen.

Lưu ý: Ngày và giờ thờ phụng Chúa xin liên lạc với Mục sư.

Địa chỉ : Mục sư Ngô Bá Tạo, Chemin Wilhelm Kutter 49, 2503 Biel/Bienne.

Tel. 032 365 33 36

Natel: 079-673 44 28

E-mail: ngobatao@hotmail.com

Trang web: nguyen-song.com